

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti **A. G.**, nar. X., **D. G.**, nar. X., **M. G.**, nar. X., **T. G.**, nar. X., **J. G.**, nar. X., všetci bytom u matky, zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny T., a medzičasom plnoletého **P. G.**, nar. X., **S. G.**, nar. X., už nebohého **J. G.**, nar. X., zomr. X., deti rodičov – matky **Ing. A. G.**, bývajúcej v S., zastúpenej JUDr. E. B., advokátkou v B., a otca **Ing. J. G.**, bývajúceho v S., zastúpeného Mgr. M. M., advokátom v T., **o úpravu rodičovských práv a povinností a o nariadenie predbežného opatrenia na návrh matky na zákaz styku otca s maloletými deťmi**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 20 P 203/2004, o dovolaniach otca maloletých detí G. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 6. februára 2008, sp. zn. 11 CoP 9/2006 v spojení s opravným uznesením z 13. augusta 2008, sp. zn. 11 CoP 9/2006, a proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 23. apríla 2008, sp. zn. 24 CoP 9/2008, takto

r o z h o d o l :

Dovolania otca maloletých detí G. Ing. J. G. z 15. apríla 2008 a 9. apríla 2010 proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 6. februára 2008, sp. zn. 11 CoP 9/2006 v spojení s opravným uznesením z 13. augusta 2008, sp. zn. 11 CoP 9/2006 **o d m i e t a**.

O d m i e t a dovolania otca maloletých detí G. Ing. J. G. zo 7. júla 2008 a 9. apríla 2010 proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 23. apríla 2008, sp. zn. 24 CoP 9/2008.

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom zo 16. decembra 2005, č.k. 20 P 203/2004-150 zveril maloleté deti J. G., nar. X., P. G., nar. X., S. G., nar. X., A. G., nar. X., D. G., nar. X., M. G., nar. X., T. G., nar. X. a J. G., nar. X. do výchovy a opateru matky. Otcovi uložil povinnosť s účinnosťou od 1. januára 2006 prispievať na výživu maloletého J., P., S., A., D., M., T. a J. čiastkou na každého jedného vo výške 645 Sk mesačne vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred k rukám matky. Súd konanie vo veci úpravy práv a povinností a určenia výživného na medzičasom plnoletého J. G., nar. X. zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Na odvolanie otca maloletých detí Krajský súd v Trnave rozsudkom zo 6. februára 2008, sp. zn. 11 CoP 9/2006 v spojení s opravným uznesením z 13. augusta 2008, sp. zn. 11 CoP 9/2006, napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa v časti zverenia maloletých detí zmenil tak, že maloletého P., S., A., D., M., T. a J. s účinnosťou od 1. januára 2006 zveril do osobnej starostlivosti matky, ktorá ich bude zastupovať a spravovať ich majetok. Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v časti výživného na maloleté deti P., S., A., D., M., T. a J. zmenil tak, že otec je povinný prispievať na ich výživu od 1. januára 2006 do 30. júna 2006 po 645 Sk, od 1. júla 2006 do 30. júna 2007 po 681 Sk mesačne a od 1. júla 2007 po 702 Sk na každé a následne vždy vo výške 30 % zo sumy životného minima na nezaopatrené nepľnoleté dieťa podľa zák. č. 603/2003 Z.z. a príslušného Opatrenia MPSVaR s účinnosťou od 1. júla každého roka, ktoré výživné je otec povinný platiť vždy do 15. dňa toho-ktorého mesiaca vopred k rukám matky. Nedoplatok na výživnom za obdobie od 1. januára 2006 do 31. januára 2008 pre maloletého P., S., A., D., M., T. a J. po 16 654 Sk na každé z detí, súd povolil otcovi zaplatiť v mesačných splátkach po 470 Sk na každé z detí, k rukám matky maloletých, počnúc právoplatnosťou rozsudku, pod hrozbou straty výhody splátok. V časti týkajúcej sa J. odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a konanie zastavil. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Okresný súd Trnava uznesením zo 6. decembra 2007, č.k. 20 P 203/2004-39, zamietol návrh matky na vydanie predbežného opatrenia, ktorým žiadala, aby súd otcovi zakázal styk s maloletými deťmi P., S., A., D., M., T., a J.. Rozhodnutie odôvodnil tým, že konanie o úpravu rodičovských práv a povinností, o ktorom súd rozhoduje na základe návrhu matky, ktorý podala ešte v roku 2004 nie je právoplatne ukončené a pokiaľ nie je právoplatne

rozhodnuté, komu sú deti zverené do výchovy, nemôže súd rozhodovať o návrhu na zákaz styku otca s deťmi.

Krajský súd v Trnave na odvolanie matky maloletých detí uznesením z 23. apríla 2008, sp. zn. 24 CoP 9/2008, zmenil prvostupňové rozhodnutie tak, že otcovi uložil povinnosť nepribližovať sa k mal. P. a S. v okruhu 10 m až do právoplatného rozhodnutia o rozvode manželstva rodičov a o úprave rodičovských práv a povinností k maloletým deťom vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 10 C 96/2004. V ostatnej časti napadnuté uznesenie potvrdil. Odvolací súd dospel k záveru, že podmienky na vydanie predbežného opatrenia boli splnené u maloletého P. a S.. Otec po dvoch rokoch väzby mal byť prepustený na slobodu. Počas týchto 2 rokov matku stálo nemalé úsilie stabilizovať rodinné zázemie detí o prepustení otca sa jej obavy ukázali ako opodstatnené, pretože otec sa snažil na deti vyvíjať tlak, čo v nich budilo strach. Dôvodom takéhoto návrhu boli obavy matky z ujmy, ktoré by deti mohli utrpieť chovaním sa otca na slobode, aj keď zároveň prejavila presvedčenie, že otec by deťom vedome nikdy neublížil. Obávala sa však situácie, že by deti zažívali pocit strachu, stres a nepokoj už aj z blízkosti otca, ktorý bol od detí dva roky v odlúčení a písomný kontakt s ním bol iba sporadický. Zo znaleckého posudku č. 1/2008 z 11. januára 2008 znalkyne PhDr. Z. B. z odboru psychológia, odvetvie klinická psychológia detí a dospelých súd zistil, že po prepustení otca z vyšetrovacej väzby sa vzťahy medzi otcom a dospievajúcimi deťmi na strane druhej ešte viac zhoršili. Bolo začaté trestné stíhanie za zločin týrania blízkej a zverenej osoby. Deti sú obťažované tým, že otec sa snaží s nimi o dlhé, únavné rozhovory, ktorým sa deti snažia vyhnúť. Podľa záverov znalkyne, prežitie udalosti, ktoré súvisia s patriarchálnym spôsobom výchovy s častými fyzickými trestami, spôsobili neurotizáciu osobností maloletého P. a maloletého S.. Pri opätovnom atakovaní týchto detí s otcom od júla 2007 je u nich výrazný objektívny strach z otca a plné rozvinutie syndrómu týraného dieťaťa. Iná bola situácia u ostatných maloletých detí, kde matka detí dostatočne neosvedčila, že zo strany otca ide v jeho chovaní o bezprostredne hroziacu ujmu deťom. Záverom odvolací súd k námietke zaujatosti vznesenej otcom maloletých detí uviedol, že otec namietal zaujatosť súdov, nie sudcu, bez uvedenia konkrétneho dôvodu zaujatosti a času kedy sa o ňom dozvedel. Poukázal len na iný prípad, ktorý s prejednávanou vecou nesúvisí a z ktorého usudzuje „previazanosť inštitúcií polície a súdu“. Odvolací súd na túto námietku nespĺňajúcu zákonom predpísané náležitosti neprihliadol.

Proti rozhodnutiam odvolacieho súdu (rozsudku a uzneseniu) podal otec maloletých detí dovolania (proti rozsudku podaním z 15. apríla 2008 a proti uzneseniu podaním zo 7. júla 2008). Navrhol napadnuté rozhodnutia zrušiť.

V dovolaní proti rozsudku uviedol, že 4. februára 2008 poslal ospravedlnenie a žiadosť o odročenie pojednávania. Ešte pred podaním ospravedlnenia vzniesol námietku zaujatosti, o ktorej sa nekonalo. V odvolacom konaní bola prevedená zmena senátu (11 Co) počas odvolacieho konania, a tiež vec bola prejednávaná v jeho neprítomnosti v tak dôležitej veci. Týmto bol porušený Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V dovolaní proti uzneseniu uviedol, že pre dôležitosť konania mal krajský súd konať na verejnom zasadaní o veci, vzhľadom na to, že už predchádzajúce konanie ukazovalo na nekorektné správanie manželky a situácia bola neprehľadná, okresný súd sa postavil k veci neutrálne. ÚPSVaR navrhol znalecké dokazovanie čo sa týka zákazu styku s deťmi. Krajský súd však vydal uznesenie na základe poloprávd a neoverených informácií a navyše bez možnosti vyjadriť sa, čím sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Uviedol, že dňa 30. januára 2008 podal doporučené námietku zaujatosti, o ktorej sa pravdepodobne účelovo mlčalo. V konaní bolo treba previesť ďalšie dokazovanie medzi iným i posúdenie zdravotného stavu. Vydané uznesenie je namierené proti rodine s ďalekosiahlou deštrukčnou zložkou, narúša medziľudské vzťahy a vedie k nenávisti.

Podaním doručeným súdu dňa 9. apríla 2010 podal otec maloletých voči rozhodnutiam (rozsudku a uzneseniu) ďalšie dovolanie. Uviedol, že vyjadrenia matky, pre ktoré matka žiada, aby bol styk otca s maloletými deťmi zakázaný, nie sú zatiaľ ničím oficiálne podložené. Sama matka však potvrdila, že otec deti má rád a vedome by im nikdy neublížil. Poukazuje na skutočnosť, že voči odporcovi prebieha na Okresnom súde Trnava konanie o pozbavenie svojprávnosti. Je tu dôvodná obava, že odporca ako účastník konania nemal spôsobilosť byť účastníkom konania.

Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, sa k dovolaniam otca maloletých (proti rozsudku a uzneseniu) sa vyjadril a uviedol, že rozhodnutie necháva na zvážení odvolacieho súdu.

Matka maloletých detí vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu (z 15. apríla 2008 a 7. júla 2008) proti rozsudku a uzneseniu krajského súdu navrhla tieto zamietnuť. K dovolaniam zo dňa 9. apríla 2010 uviedla, že dovolania boli podané po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Navrhla, aby dovolací súd dovolania odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pred tým, než by pristúpil k posúdeniu opodstatnenosti dovolania a než by sa napadnutým rozhodnutím zaoberal z hľadiska jeho vecnej správnosti, skúmal najskôr, či dovolania boli podané v zákonom určenej lehote.

Podľa § 240 ods. 1 O.s.p. účastník môže podať dovolanie do jedného mesiaca od právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu na súde, ktorý rozhodoval v prvom stupni. Ak odvolací súd vydal opravné uznesenie, plynie táto lehota od doručenia opravného uznesenia.

Podľa § 240 ods. 2 O.s.p. zmeškanie lehoty uvedenej v odseku 1 nemožno odpustiť. Lehota je však zachovaná, ak sa dovolanie podá v lehote na odvolacom alebo dovolacom súde.

Citované ustanovenie stanovuje objektívnu procesnú lehotu na podanie dovolania. Keďže je to lehota zákonná, ktorú nie je možné predĺžiť alebo skrátiť, prípadne jej zmeškanie odpustiť postupom podľa § 58 O.s.p., začiatok jej plynutia je pre všetkých účastníkov rovnaký. Na dodržanie lehoty treba podať dovolanie na súde, ktorý rozhodoval vo veci v prvom stupni; podanie na súde odvolacom alebo dovolacom je však pre zachovanie lehoty rovnako postačujúce.

Zo spisu vyplýva, že rozsudok odvolacieho súdu nadobudol právoplatnosť **20. februára 2008** a uznesenie odvolacieho súdu nadobudlo právoplatnosť **13. júna 2008**. Nasledujúcim dňom začali plynúť zákonné jednomesačné lehoty na podanie dovolania. Jej posledný deň pripadol pokiaľ ide o rozsudok na **20. marca 2008** (štvrtok). Pokiaľ ide o uznesenie posledný deň lehoty pripadol na 13. júla 2008. Tento dátum pripadol však na nedeľu a najbližší nasledujúci pracovný deň bol pondelok, posledný deň lehoty na podanie dovolania v tomto prípade bol **14. júl 2008** (§ 57 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 240 ods. 1 O.s.p.). Otec maloletých podal dovolanie voči rozsudku (v poradí prvé) **15. apríla 2008**, dovolanie voči rozsudku (v poradí druhé) a uzneseniu krajského súdu (v poradí druhé) **až v apríli 2010**,

t. j. po uplynutí zákonom stanovenej lehoty na podanie tohto mimoriadneho opravného prostriedku.

Následne Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie zo 7. júla 2008 proti uzneseniu podal včas účastník konania zastúpený advokátom (§ 240 ods. 1 O.s.p.) skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 O.s.p.).

V prejednávanej veci smeruje dovolanie otca maloletých detí proti uzneseniu, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na nariadenie predbežného opatrenia tak, že návrhu čiastočne vyhovel a v prevyšujúcej časti potvrdil prvostupňové rozhodnutie.

Dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu je prípustné, ak a/ odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b/ odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločností (§ 109 ods. 1 písm. c/ O.s.p.) na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 O.s.p. (§ 239 ods. 1 O.s.p.).

Dovolanie je prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky (§ 239 ods. 2 O.s.p.).

Ako je ale výslovne uvedené v § 239 ods. 3 O.s.p., ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, **predbežnom opatrení**, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci rozhoduje uznesením. Preto pokiaľ dovolateľ napadol dovolaním výrok uznesenia odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, prípustnosť dovolania ustanovenie § 239 ods. 3 O.s.p. vylučuje.

So zreteľom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom vadou uvedenou v § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 239 O.s.p., ale sa zaoberal aj otázkou, či konanie nie je postihnuté vadou v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku či uzneseniu) ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný. A ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. možno ním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. neprípustné.

Vzhľadom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zaoberal jeho námietkou, že konanie trpí vadou uvedenou v § 237 písm. f/ O.s.p. Teda, že postupom súdu bola účastníkom konania odňatá možnosť konať pred súdom. Pod odňatím možnosťou konať pred súdom treba rozumieť taký postup súdu, ktorým znemožní realizáciu tých procesných práv, ktoré účastníkom občianskeho súdneho konania procesné predpisy priznávajú za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany

ich práv a právom chránených záujmov. K odňatiu možnosti konať pred súdom môže dôjsť nielen činnosťou súdu, ktorá rozhodnutiu predchádza, ale aj samotným rozhodnutím.

Za odňatie možnosti konať pred súdom považoval dovolateľ nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v tom, že krajský súd však vydal uznesenie na základe poloprávd a neoverených informácií a navyše bez možnosti vyjadriť sa, čím sa účastníkovi konania odňala možnosť konať pred súdom. Poukázal aj na to, že sa neprihliadalo na jeho vznesenú námietku zaujatosti a že vyjadrenia matky, pre ktoré matka žiada, aby bol styk otca s maloletými deťmi zakázaný, nie sú zatiaľ ničím oficiálne podložené. O neverejnom zasadnutí nebol vôbec informovaný.

V rámci konania o vydanie predbežného opatrenia je rozsah „dokazovania“ (osvedčovanie) podstatne zúžený v dôsledku:

- účelu a podstaty predbežného opatrenia,
- lehoty na rozhodnutie o návrhu,
- toho, že súd koná spravidla bez pojednávania a zásadne bez vypočutia účastníkov.

Osvedčovanie na rozdiel od dokazovania znamená, že súd prostredníctvom označených dôkazov **zistuje najvýznamnejšie skutočnosti dôležité pre rozhodovanie o návrhu** na predbežné opatrenie. Nemusí prihliadať na všetky formality, ako pri riadnom procesnom dokazovaní. Výsledkom takéhoto postupu je to, že osvedčované skutočnosti sa súdu, so zreteľom na všetky okolnosti prípadu, javia pravdepodobné.

Zo spisu vyplýva, že návrh na vydanie predbežného opatrenia bol podaný dňa 31. mája 2007. Okresný súd Trnava uznesením zo 6. decembra 2007, č.k. 20 P 203/2004-39 návrh zamietol. Otcovi maloletých detí bolo doručené predmetné uznesenie a odvolanie dňa 17. januára 2008. Vyjadrenie k odvolaniu bolo doručené okresnému súdu 1. februára 2008 (č.l. 69). Podľa názoru dovolacieho súdu odvolací súd neznemožnil účastníkovi realizáciu žiadneho jeho procesného práva priznaného mu procesnými predpismi a neporušil jeho právo na spravodlivý súdny proces a súdnu ochranu zabezpečenú okrem Ústavy Slovenskej republiky (čl. 46 ods. 1), Listinou základných práv a slobôd (čl. 36 ods. 1) a Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (čl. 6 ods. 1), ako aj jednotlivými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

Na prejednanie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nemusí súd prvého stupňa nariadiť pojednávanie. Ani odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní proti uzneseniu o predbežnom opatrení nie je povinný nariadiť na prejednanie odvolania pojednávanie. Ako to vyplýva z vtedy účinného ustanovenia § 214 ods. 2 písm. c/ O.s.p. na prejednanie odvolania netreba nariaďovať pojednávanie, ak odvolanie smeruje proti uzneseniu. Tým, že súdy vo veci predbežného opatrenia konali a rozhodli bez nariadenia pojednávania, neodňali účastníkom možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Pokiaľ ide o námietku zaujatosti vznesenú dovolateľom, táto nespĺňala zákonom požadované náležitosti, preto sa na ňu neprihliadalo.

Keďže zmeškanie lehoty na podanie dovolania (dovolanie z 15. apríla 2008 a 9. apríla 2010 proti rozsudku a dovolanie z 9. apríla 2010 proti uzneseniu) nie je možné odpustiť (§ 240 ods. 2 veta prvá O.s.p.), Najvyšší súd Slovenskej republiky tieto dovolania ako oneskorene podané podľa § 218 ods. 1 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. odmietol. Riadiac sa pritom právnou úpravou dovolacieho konania, nezaoberal sa vecnou správnosťou dovolaním napadnutého rozhodnutia.

Nakoľko dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania (zo 7. júla 2008) podľa § 237 O.s.p. proti uzneseniu krajského súdu, keďže je dovolanie v danom prípade vylúčené ustanovením § 239 ods. 3 O.s.p., dospel k záveru, že ide o opravný prostriedok smerujúci proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktoré dovolaním nemožno napadnúť. Vzhľadom na to bolo potrebné tento opravný prostriedok (zo 7. júla 2008) odmietnuť podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p.

O trovách dovolacieho konania dovolací súd rozhodol podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 146 ods. 1 písm. a/ O.s.p.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2010

JUDr. Martin V l a d i k, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková